

[Boligministeren.]

Knudsen: det, vi diskuterer, og det, vi forhandler om, det, vi gerne vil have de danske kommuners tilslutning til, er en lidt strammere investeringsramme i det kommende år, og så skulle de til gengæld få frie forhold efter 1. oktober 1974.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Birgit Fjelde* (CD) til socialministeren:

„Agter ministeren at genoptage forhandlingerne med undervisningsministeren om fortolkningen af lov om fritidsundervisning, specielt med henblik på klargørelse af, hvorvidt internt anbragte klienter under åndssvageforsorgen omfattes af loven eller ej, og agter ministeren, såfremt undervisningsministeren fastholder den restriktive behandling af internt anbragte klienter på dette undervisningsområde, at søge om dispensation for denne klientgruppe?“

(Spm. nr. 207).

Skriftlig begrundelse.

Under henvisning til § 40, kap. V, i undervisningsministeriets bekendtgørelse nr. 378 af 3. juni 1971 har det indtil 1. januar 1974 ifølge kap. I og III i lov om fritidsundervisning været muligt at give internt anbragte klienter under åndssvageforsorgen lejlighed til at deltage i aktiviteter som dans, rytmik, musik, dansk, regning, husholdning, stoftryk, maling, tegning og keramik.

Ved cirkulæreskrivelse af 18. januar 1974 fra undervisningsministeriet, direktoratet for ungdomsundervisningen, har man standset denne undervisning for disse klienter uden nærmere begrundelse.

Det kan ikke være rimeligt at fratage disse internt anbragte klienter denne undervisningsmulighed, og bl. a. under henvisning til den velvillige holdning hos socialministeren over for forsorgens problemer under den store debat om åndssvageforsorgen må det være muligt at få ændret disse skærpede bestemmelser.

Det har vist sig at være af overordentlig stor betydning for denne klientgruppe at deltage i disse undervisningstilbud uden for den daglige institutionshverdag.

Til orientering kan det yderligere oplyses, at det f. eks. på Lillemosegård, forsorgscent-

ret for København og omegn, drejer sig om 240 klienter, der kommer i klemme.

Birgit Fjelde (CD):

Til yderligere belysning af mit spørgsmål kan jeg meddele, at på en institution som Lillemosegård, der er voksenforsorgscenter for København og omegn, drejer det sig om 240 personer, som har bopæl på institutionen, og som bliver ramt af disse besparelser.

Hverken forældre, omsorgspersonale eller lærere kan forstå baggrunden for denne skærpede kurs over for en klientgruppe, for hvilken det har vist sig at være af overordentlig stor betydning at deltage i undervisningstilbud uden for den daglige institutionshverdag.

De undervisningsaktiviteter, som på den måde tages fra de åndssvage, er dans, rytmik, dansk, regning, husholdning, stoftryk, maling, tegning og keramik. Hvis baggrunden for den stramme kurs skulle være besparelshensyn for statskassen, vil jeg kraftigt opfordre socialministeren til at overveje rimeligheden heraf, for besparelsen sammenlignet med den betydning, det menneskeligt har for klienterne at få denne undervisning, må anses for yderst minimal.

Samtidig vil jeg tillade mig at efterlyse den logiske begrundelse for, at det ene og alene er åndssvageforsorgen, der rammes af besparelserne, og f. eks. ikke internt anbragte blinde, døve og fysisk handicappede klienter. Det kan i det hele taget ikke være rigtigt at spare på dette område, fordi socialministeriet og undervisningsministeriet ikke har kunnet finde ud af, hvor denne undervisning skal placeres.

Socialministeren (*Jacob Sørensen*):

I anledning af spørgsmålet vil jeg gerne indledningsvis understrege, at jeg naturligvis såvel som spørgeren gerne havde set, at undervisning i henhold til fritidsloven fuldt ud kunne være kommet klienter under åndssvageforsorgen til gode. Her er jeg helt på linje med min forgænger, fru Eva Gredal, der i september 1973 gav udtryk for dette ønske over for den daværende undervisningsminister.

Da forholdet imidlertid er det, at socialministeriet ikke kan have indflydelse på fortolkningen af den lovgivning, som hører under undervisningsministeriets område,